

“... MÚSIC PAGAT NO FA BON SO.....”

Aquesta manera de diure vol recordar i evidenciar, com significat material i principal que quan per un treball se dona anticipadament la moneda, qui fa el treball no hi posi la deguda cura i per això el treball no vengui fet bé. La problemàtica que ha originat aquesta manera naix probablement de una particular situació social del passat, quan los empleos, especialment los artesans vivien “a la jornada”, i per això, quan se presentava un client o l’artesà anava a una casa per veure un treball, per començar demanava una anticipació, perquè no eren en grau perquè no teniven moneda per suficient per poguer comprar el material necessari i començar així lo treball.

Això crec sigui capitat habitualment en tots los empleos del temps passat i, en qualqui manera capita també avui.

Si prenim en consideració l’expressió literal de la nostra manera de diure, de segur no se fa referiment a un músic famós o particular, mentre segurament se fa referiment a l’usança dels enamorast de demanar a un “musicant” o a una “companyia de musicants” de fer la serenada a la dona de la qual era enamo-

Hi havia musicants que voliven ésser pagats anticipadament per la por que los bufessin, amb l’excusa, per exemple, que l’execució no havia portat l’efecte esperat. I a propòsit de musicants, me ve en ment calqui anècdota: després de la guerra a l’Alguer hi havia una gran activitat de orquestres que portaven alegria en diversos locals on la gent amb l’experiència i passada la por de la guerra voliva un poc de divertiment.

Així també pels matrimonis aquiraven los musicants perquè la festa podiva ésser més bella.

I doncs capitava que, amb tota la confusió de la festa se olvidessin de pagar los músics, que se anaven baixos, baixos dient, tornem

demà, però hi era sempre calqui amic més llestr dels altres que aprofitant de la confusió anava en casa dels novis i se feva pagar, justificant-se que los amics teniven menester.

Evidentment succeïva que, quan la serenada veniva pagada anticipadament, el músic o els músics no possessin massa cura a fer la serenada, i aquesta “situació” de la “poca cura” del músic ja pagat se verificava talment de

freqüent que és estada una de les causes que han dat origen a aquesta manera de diure que, després és estada aplicada a moltes altres situacions i dinàmiques socials. Havem dit dels artesans que demanaven una anticipació per les despeses i començar el treball i que després no complien bé; és clar, naturalment, que la majoria eren honestos, però de fet per culpa de pocs a voltes hi passen tots, també lo treballadors “honestos”.

També si, com havem ja evidenciat, més que de honestat, la majoria de les voltes se tractava de pares de família probes, i tots sabem o podem intuir com los fills, la fam i lo menester fan fer

això i altro.

Lo problema era que a voltes, lo que feva més enrabiari los clients, era que una volta pagat perdeves la moneda i lo treball, com diure, perdeven sac i sal.

Vito Loy